

Rachel Dylan

Blind vertrouwen

Vertaald door Lia van Aken

KokBoekencentrum Uitgevers • Utrecht

1

Mia Shaw hield een tros felgekleurde heliumballonnen met *Gefeliciteerd!* erop in haar hand. De lift klingelde en de deuren gingen open op de negende verdieping. Ze stapte naar buiten en botste bijna op een lange man die naar binnen wilde. ‘Sorry,’ mompelde ze terwijl ze even opkeek. Vlug glipte ze met haar arm vol ballonnen langs de man, haastig op weg naar de flat van haar goede vriend.

Mia liep door de lange gang en bonkte op de voordeur van Chase Jackson. Ze snapte niet waarom hij zijn telefoon niet opnam en haar tekstberichtjes niet beantwoordde. Ze hadden afgesproken die avond uit eten te gaan om zijn eerste succesvolle jaar als partner te vieren. Ze werkten allebei bij Finley & Hughes, een prestigieuze firma in Atlanta. Net als Chase zat Mia op rechtszaken waarbij het om veel geld ging en de verdediging van grote ondernemingen.

Anders dan haar twee beste vriendinnen werkte Mia aan de ‘duistere kant’, zoals ze het noemden. Maar haar leven was anders dan dat van hen. Ze had een studieschuld van zes cijfers en werken bij Finley & Hughes was de beste manier om die af te betalen. Ook was ze niet op een morele kruistocht om de wereld te redden, zoals haar vriendinnen. Ze probeerde zich er gewoon doorheen te slaan.

Ze had een zware dag gehad op het werk, maar wilde deze mijlpaal niet onopgemerkt voorbij laten gaan. Veel mensen stortten in en raakten overwerkt nadat ze tot partner waren gekozen. Ze konden de druk en de spanning niet aan, maar Chase wel. Hij had de extra verantwoordelijkheid op zich

genomen en was opgebloeid in het eerste jaar van zijn partnerschap. Chase was niet alleen een goede vriend, hij was ook slim en altijd bereid Mia te helpen tussen de bedrijfspolitik door te manoeuvreren. Aangezien hij drie jaar op haar voorleef, vertrouwde ze op zijn inzicht en advies.

‘Chase!’ Ze bonkte nog een keer op de deur. ‘Ik weet dat je thuis bent. Je bent waarschijnlijk aan het werk, maar ik had toch gezegd dat ik je mee uit zou nemen om het te vieren.’ Ze tikte met haar zwarte pump op de vloer terwijl ze op een reactie wachtte. ‘We hebben een reservering in Buckhead, straks komen we nog te laat.’

Het was pas de tweede week van januari, dus hun declarebele uren waren nu pas weer gaan tellen voor dit jaar, en Chase wilde waarschijnlijk al een goed begin maken om zijn *targets* te halen, net als de rest van de advocaten van de firma. Hij was een nog ergere workaholic dan Mia – en dat zei wat – maar ze wilde niet dat hij deze grote mijlpaal in zijn carrière zomaar voorbij liet gaan. Als hij eenmaal de flat uit was, zou hij blij zijn dat ze hem had meegenomen.

Ze besloot de zaken in eigen hand te nemen en probeerde de deur. Ze verwachtte dat die afgesloten zou zijn, maar dat was niet het geval. *Vreemd*. Maar ze liet zich niet uit het veld slaan. Ze was vastbesloten Chase naar buiten te sleuren om het te vieren.

Mia liep naar binnen en riep nog een keer zijn naam. Maar na een paar stappen bleef ze abrupt stilstaan. De haartjes in haar nek gingen rechtop staan terwijl ze de wanorde in zich opnam. Ze liet de ballonnen los, ze zweefden naar het plafond.

Ze deed nog een paar stappen de woonkamer in, die eruitzag alsof er een tornado doorheen was gegaan. Twee lampen lagen in scherven op de vloer, de boekenplank was omgekeerd en de blauwe kussens waren van de bank gehaald en lagen over de vloer verspreid.

Wat was hier in vredesnaam gebeurd?

‘Chase?’

Ze liep kamer voor kamer de flat door. Toen ze zijn slaapkamer betrad, hoorde ze zichzelf een ijzingwekkende gil slaken.

Bloed. Er was zo veel bloed.

Haar vriend lag op de slaapkamervloer. Zijn blauwe ogen waren open, maar er zat geen leven meer in.

Ze wist dat hij dood was, maar moest toch kijken of er nog een hartslag was. Haar handen trilden toen ze hem aanraakte. Al het leven was uit zijn lichaam verdwenen.

Langzaam liep ze achteruit de slaapkamer uit, trillend, niet in staat het afgrijselijke tafereel nog langer aan te zien. Tranen sprongen in haar ogen, al snel gevolgd door woede. Ze haalde haar telefoon uit haar tas en belde het alarmnummer, terwijl ze haar best deed om kalm door te blijven ademen.

‘Meldkamer. Wat hebt u nodig?’

‘Mijn vriend is vermoord.’

Mia zat op het politiebureau Midtown, nog steeds duizelend van de verschrikkelijke gebeurtenissen van de avond. Wat een feestelijke avond had moeten worden, was veranderd in een nachtmerrie. Ze had haar verklaring afgelegd bij de agenten, maar het voelde alsof ze zichzelf keer op keer herhaalde. Nu was er een nieuwe rechercheur binnengekomen om met haar te praten.

‘Ik wil het graag hebben over de onderhoudsman,’ zei rechercheur Rossi. ‘U hebt rechercheur Smith een aantal dingen verteld, maar ik wil voor mezelf graag bij het begin beginnen.’

Mia wist niet waarom de rechercheurs gewisseld hadden, maar ze was bereid de hele nacht te blijven als Chase’ moordenaar daarmee kon worden gepakt. ‘Ik weet zijn volledige naam niet. Ik weet alleen dat Chase hem David noemde. Chase

heeft meerdere aanvaringen met hem gehad. De laatste liep zelfs uit op een gevecht.’

Rechercheur Rossi opende zijn notitieboekje. ‘Vertel daar eens over.’

‘Er zit een verhaal aan vast. Het begon kort nadat David in het appartementencomplex was komen werken. Chase ergerde zich aan hem, omdat hij altijd achterliep of meerdere keren niet kwam opdagen als hij iets moest repareren. Chase voelde zich geschoffeerd wanneer hij vrij had genomen om thuis te zijn voor David en die hem vervolgens liet zitten. Maar het veranderde toen Chase vorige week met een blauw oog op het werk kwam. Hij vertelde me dat ze elkaar de avond tevoren in het uitgaanscircuit waren tegengekomen. Ik begreep dat David zwaar had zitten drinken aan de bar. Ze kregen ruzie en David daagde Chase uit, dus haalde die naar hem uit. Helaas voor Chase sloeg David terug – en hard. Dat was de druppel. Chase was van plan naar de beheerder te gaan of het zelfs hogerop te zoeken bij het hoofdkantoor.’

Rossi’s donkere ogen keken diep in de hare. ‘Weet u of Chase dat dreigement ook tegen David heeft uitgesproken?’

Mia knikte. ‘Hij heeft David recht in zijn gezicht gezegd dat hij het hogerop ging zoeken. Het is ook uitgebreid besproken op kantoor, omdat iedereen wilde weten waarom Chase een blauw oog had. Dat gebeurt niet elke dag. Hij vroeg of iemand van onze firma contacten had bij het bedrijf dat eigenaar is van het gebouw.’

Rechercheur Rossi maakte een paar aantekeningen. ‘Dus Chase kon naar het hoofdkantoor stappen en die man eruit laten gooien?’

‘Dat zei hij niet met zoveel woorden, maar ik denk dat hij David op z’n minst wilde laten weten dat hij de macht had om dat te doen.’ Ze ademde diep in.

‘Heeft Chase weleens gezegd dat hij bang voor hem was?’
Ze glimlachte onwillekeurig. ‘Chase was voor niets of nie-

mand bang. Maar hij was ook niet gek. Hij was waarschijnlijk wel wijzer dan een echte knokpartij met hem aan te gaan, dus David moet Chase behoorlijk kwaad hebben gemaakt. Maar ik heb nooit precies te horen gekregen waarom Chase als eerste sloeg.’ Op dat moment bedacht ze dat Chase misschien inderdaad bang had moeten zijn. ‘Gaat u achter die vent aan?’

‘Hij wordt nu gearresteerd. Zijn naam is David McDonald.’

Er liep een rilling over haar rug bij het horen van zijn volledige naam. ‘Hij zou de moordenaar kunnen zijn.’

‘We gaan het tot op de bodem uitzoeken. Nu moet u naar huis gaan en proberen een beetje te slapen.’

Ze wist dat ze de slaap vanavond niet zou kunnen vatten. Haar eerste prioriteit was onderzoek doen naar David McDonald.

De volgende dag zat Mia thuis met haar laptop en probeerde zoveel mogelijk te weten te komen over David McDonald, maar op sociale media kon ze hem niet vinden. Hoe langer ze tevergeefs zocht, hoe achterdochtiger ze werd. Wie was die vent?

Gezien de omstandigheden ging ze vandaag niet naar kantoor. Ze had tijd nodig om te verwerken wat er was gebeurd, en bij de firma had iedereen daar volledig begrip voor. Ze had veel telefoontjes gekregen, het hele kantoor was in rep en roer door het nieuws.

Toen er werd aangebeld, sprong ze op om open te doen. Ze wist wie er aan de andere kant van de deur stond. Ze deed open en omhelsde haar beste vriendin Sophie Knight.

‘Waarom heb je me gisteravond niet gebeld?’ vroeg Sophie.

‘Het was al zo laat toen ik thuiskwam van het politiebureau, en ik wist dat je meteen uit bed zou springen om hierheen te komen.’

Sophies blauwe ogen werden milder. ‘Natuurlijk had ik dat gedaan. Laat me alsjeblieft weten wat ik kan doen.’

Mia had gisteravond in de afzondering van haar huis gehuild zonder iemand erbij, maar op dit moment had ze geen tranen nodig – ze wilde actie. ‘Dat je er gewoon bent is belangrijk voor me.’

Ze liepen de woonkamer in en gingen naast elkaar op de bank zitten.

‘Wat zegt de politie?’ vroeg Sophie.

‘De onderhoudsman is gearresteerd. Ene David McDonald.’ Ze werd al misselijk als ze zijn naam uitsprak.

‘Ken je hem?’

Mia schudde haar hoofd. ‘Nee. Maar Chase heeft me alles over hem verteld. Hij leek een beetje onevenwichtig, driftig type, en hij had een moeizame relatie met Chase. Vorige week hebben ze zelfs gevochten. Stel dat die vent door het lint is gegaan en Chase heeft vermoord? Chase dreigde over hem te gaan klagen. Misschien vreesde hij voor zijn baan?’

‘Maar moord is niet echt de beste manier om je baan te houden,’ opperde Sophie.

‘Dat is waar, maar het is een rare gast. Hij bestaat niet eens op sociale media.’

‘Helemaal niet?’ vroeg Sophie. ‘Dat is wel heel vreemd. Hoe oud is hij?’

‘Negenendertig. Dat heb ik nog net van internet weten te halen. Maar ik heb alleen nog maar de basale dingen doorgepit. Ik heb nog een heleboel graafwerk te doen.’

‘Je hebt niet geslapen, of wel?’ zei Sophie.

De donkere kringen onder Mia’s ogen verraadden haar waarschijnlijk. ‘Vind je het gek?’

Sophie pakte haar hand. ‘Je hoeft nu niet zo sterk te zijn. Je bent getuige geweest van een gruwdaad. Het is oké dat je tijd nodig hebt om te rouwen en je te uiten en je gevoelens te ventileren.’

Sophie was de emotioneelste van hun vriendengroep. Mia had samen met Sophie rechten gestudeerd. Ze herinnerde zich nog dat ze de lange, magere blondine had ontmoet en zich aanvankelijk bevooroordeeld had afgevraagd wat zo'n Barbie op de universiteit deed. Mia had zich zo doorsnee gevoeld vergeleken met haar – doorsnee lengte, doorsnee lichaamsbouw, doorsnee bruin haar en doorsnee bruine ogen. Maar Sophie had haar de belangrijke les geleerd een boek naar de kaft niet te beoordelen. Sophie was verre van een leeghoofd. En toen ze samen voor het eerst koffie hadden gedronken en zich op de introductiecolleges staatsrecht hadden gestort, was hun vriendschap gelijk opgebloeid. Het derde lid van hun hechte groep, Kate Sullivan James, hadden ze via de vereniging van raadvrouwen in Atlanta ontmoet.

Mia keek haar vriendin aan. 'Jij bent veel meer in contact met je eigen gevoel dan ik ooit zal bereiken. Ik denk eerlijk gezegd dat ik gewoon nog in shock ben. Ik geloof dat het nog niet echt tot me doorgedrongen is dat Chase dood is en dat ik hem nooit meer zal zien.' De laatste woorden kwamen eruit met een bibberstem en de tranen dreigden terug te komen.

Haar telefoon trilde. Mia keek naar het schermpje. 'De politie.'

'Neem dan op,' drong Sophie aan.

'Hallo?' zei Mia.

'Mevrouw Shaw?' vroeg een mannenstem.

'Ja.'

'Rechercheur Rossi.'

'Wat is er?' Ze hield haar adem in.

'Ik wilde u laten weten dat we David McDonald gearresteerd hebben. Hij zit in hechtenis.'

Ze ademde langzaam uit. 'Dank u.' Ze dacht even na en zei toen: 'Ik heb me er een beetje in verdiept wie hij is, maar hij is eerlijk gezegd een blank canvas. Ik hoop dat u meer succes hebt dan ik.'

‘Hij is een voormalige ATF-agent. Dat verklaart waarschijnlijk het gebrek aan openbare informatie over hem.’

Die had ze niet zien aankomen. ‘ATF?’

‘Ja, kent u ATF?’

‘Ja, ik heb ervan gehoord. Die gaan toch over wapens en brandstichting?’

‘Dat is een onderdeel inderdaad, maar ze doen ook andere dingen.’

Haar hersenen konden deze nieuwe informatie niet verwerken. Hoe paste dit in het grotere geheel? ‘Ik ben een beetje geschokt dat hij een voormalig FBI-agent is. Waarom werkte hij dan als onderhoudsman?’

‘Dat zijn we allemaal aan het uitzoeken,’ antwoordde rechercheur Rossi. ‘Maar dat kan een lastige klus worden, zeker als we met undercover werk te maken hebben. Voelt u zich vooral niet genoodzaakt om zelf op onderzoek uit te gaan. We houden u volledig op de hoogte. Hij zit op dit moment vast en kan verder niemand kwaad doen.’

‘Dank u, rechercheur.’

‘Laat het ons weten als u iets nodig hebt.’

Ze hing op en keek haar vriendin aan.

‘Wat?’ vroeg Sophie.

‘De moordenaar van Chase was een voormalige ATF-agent. Daarom kon ik niets over hem vinden. Maar ze hebben hem gearresteerd.’

‘De politie moet iets tegen hem hebben. Misschien hebben ze bewijs gevonden dat hem met de moord in verband brengt.’ Sophie zweeg even. ‘Ik weet niet of het wel gezond voor je is om je zo veel in de details te verdiepen. De politie doet haar werk. Je hebt ze alles verteld wat je kon vertellen.’

‘Weet ik wel.’ Mia moest toegeven dat Sophie gelijk had, maar rationele reacties waren op dit moment niet haar sterke kant. Ze keek haar vriendin aan, die aanklager was bij het kantoor van de officier van justitie. ‘Ik heb je hulp nodig om

door het strafrechtstelsel te laveren. Ik wil elke stap van het proces kunnen begrijpen.'

Sophie knikte. 'Wat je maar nodig hebt.'

'Je moet weer aan het werk.' Mia vond het vervelend om zoveel beslag te leggen op Sophies tijd.

'Wat maakt dat nou uit. Kate heeft vanochtend een hoorzitting, anders was ze ook gekomen.'

Mia had geluk met haar lieve vriendinnen, maar ze wist ook dat het een heel persoonlijk proces was waar ze doorheen moest. Nu wist ze tenminste wat haar te doen stond. Ze liet Sophie uit en pakte haar telefoon.

'Hoi, Mia,' nam Walt Fitzpatrick op. 'Ik hoop dat je belt om te zeggen dat je toch met me uit eten wilt.'

Ze glimlachte. Haar studievriend werkte bij het ministerie van Justitie in Georgia. De laatste tijd probeerde hij haar over te halen om met hem uit te gaan. 'Hoi, Walt. Daar bel ik eigenlijk niet voor. Ik heb je hulp nodig.'

'Brand los.'

'Je moet voor me kijken wat je kunt vinden over een voormalige ATF-agent. Hij heet David McDonald. En ik denk dat hij een moordenaar is.'

2

Noah Ramirez zat achter zijn kleine, maar uiterst functionele bureau bij K&R Security. Hij had het beveiligingsbedrijf opgericht met zijn beste vriend en voormalige politieagent uit Atlanta, Cooper Knight. Nu had K&R een detectiveafdeling met aan het hoofd zijn andere goede vriend Landon James. Het was geweldig om je vrienden als zakenpartners te hebben. Noah wist dat ze elkaar altijd zouden dekken. En dat betekende veel meer voor hem dan geld.

Noah las zijn mails en werkte zijn rapport over de lopende zaken bij. De handel ging goed en hij genoot ervan eigen baas te zijn. Zijn tijd als ATF-agent was ook niet slecht geweest, maar de commerciële sector paste nog beter bij hem. Tijdens zijn studie aan de universiteit van Georgia had hij ontdekt dat hij goed was in technologie en nu kon hij die vaardigheden elke dag inzetten.

Zijn telefoon ging en hij nam op: 'Met Ramirez.'

'U hebt een *collect-call* van het Fulton County Detentiecentrum. Accepteert u dat?' vroeg een computerstem.

Noah had geen idee wie hem zou kunnen bellen vanuit de gevangenis, maar zijn nieuwsgierigheid kreeg de overhand. 'Ja.'

Even later had hij contact. 'Noah, ben je daar?'

'Wie is dit?'

'David McDonald.'

Noahs oude kameraad van ATF, maar hij belde duidelijk niet voor de gezelligheid. 'David, is alles in orde? Waarom bel je vanuit de gevangenis?'

'Ik heb je hulp nodig, man.' Davids stem klonk zwaar, maar onvast.

Noah tikte nerveus met zijn vingers op zijn bureau. ‘Wat is er gebeurd?’

‘Ik word vastgehouden voor de moord op een advocaat. Ene Chase Jackson.’

Noahs eerste gedachte was om te vragen of zijn vriend het had gedaan, maar dat zette hij vlug uit zijn hoofd. David was geen moordenaar. Ja, hij had in het verleden problemen gehad bij de ATF, maar dit was iets heel anders. Noah kende het echte verhaal over de ATF, en dat maakte dat hij nog overtuigender was dat David onschuldig was. Maar hij mocht het David ook niet vragen omdat dit gesprek werd opgenomen en Noah zijn raadsman niet was. ‘Moet ik een advocaat voor je zoeken?’

‘Ze hebben me een pro Deo toegewezen. Ik spreek hem voor de voorlopige hoorzitting.’

‘Wanneer is die?’

‘Morgen,’ zei David ademloos. ‘Kom je?’

‘Natuurlijk. Maar waarom ik?’

‘Jij bent een van de laatste mensen op deze aarde die ik nog vertrouw. Ik heb het niet gedaan. Dat kan ik je wel beloven. Iemand probeert me erin te luizen en ik denk dat het te maken heeft met wat er eerder is gebeurd.’

Noah wist niet of David hem belde als vriend of hem wilde inschakelen om hem te helpen met zijn zaak. Maar dat maakte niet uit. Er was geen sprake van dat Noah de man die eens zijn leven had gered in de steek zou laten. ‘Tuurlijk. Ik kom.’

‘Bedankt, maat. Ik wist dat ik op je kon rekenen.’

Mia liep het gerechtsgebouw van Fulton County binnen en een misselijk gevoel dat onder in haar buik begon, verspreidde zich door haar hele lijf. Het was pas een paar dagen geleden dat ze Chase op brute wijze vermoord in zijn flat had gevonden – afgeslacht door het mes van een krankzinnige. Een gek

die hiervoor zou boeten, daar ging zij voor zorgen. Hopelijk met zijn eigen leven, als het aan haar lag.

Hoewel ze wist dat ze volgens haar pas gevonden geloof de dader moest vergeven, kon ze zich daar niet toe zetten. De moordenaar verdiende het om te boeten.

Ze sloot haar ogen een moment voordat ze de rechtszaal binnenliep en zich afvroeg of God haar kracht zou geven. Vandaag was de voorlopige hoorzitting voor David McDonald en die wilde ze beslist niet missen. Ze wist dat hoorzittingen meestal niet bijzonder waren, maar ze wilde – nee, ze *moest* – het gezicht zien van de man die dit had gedaan.

Elke nacht had ze nachtmerries, steeds dezelfde. Ze klopte bij Chase aan de deur, hij riep dat ze kon binnenkomen, maar eenmaal binnen vond ze zijn bebloede lichaam.

In haar dromen torende er altijd een man zonder gezicht boven Chase' lichaam uit. Ze moest een gezicht bij de dader kunnen plaatsen. Dan had ze tenminste iets concreets om haar woede op te richten, in plaats van de gezichtsloze gestalte uit haar nachtmerries.

‘Mia, heb je me gehoord?’

Ze draaide zich om en zag Sophie naast zich staan. ‘Sorry. Ik was heel ergens anders.’

Zonder aarzeling sloeg Sophie stevig haar armen om haar heen.

Mia deed een stap naar achteren en kneep in de hand van haar vriendin. ‘Nogmaals bedankt dat je bent gekomen.’

‘Je hoeft me niet te bedanken.’ Sophies blauwe ogen werden vochtig. ‘Je weet dat ik er altijd voor je ben.’

‘Laten we naar binnen gaan.’ Mia liep samen met Sophie de rechtszaal in. ‘Ken je de aanklager?’

‘Wie is het?’

‘Anna Esposito.’

Sophie knikte. ‘Ja, die ken ik. Ze is heel agressief en zal zich niet inhouden. Ik ken haar niet persoonlijk, want mijn werk

valt nergens samen met het hare, en ze trad aan nadat ik bij de fraude-eenheid was begonnen. Ik geloof dat ze aanklager was in Macon voordat ze naar Atlanta verhuisde. Ze zeggen dat ze behoorlijk ambitieus is.’

Dat beschouwde Mia als een pluspunt. ‘Dat is mooi. Ik wil niet dat ze hem slap aanpakken en als zij zo ambitieus is, zal ze hem publiekelijk aan de schandpaal willen nagelen. Ik heb haar al een keer gesproken zodat ze mijn verhaal kon horen.’

Mia zou al haar kracht nodig hebben om McDonald niet met haar eigen handen te wurgen. Sophie was haar steun en toeverlaat geweest, ze had Mia laten uithuilen en met haar gebeden. Ze had eten gebracht en gezorgd dat ze daadwerkelijk at. Ze had zich de beste vriendin betoond die iemand zich kon wensen.

Sophie was ook de belangrijkste reden dat Mia het geloof had gevonden. Maar aangezien ze pas ongeveer negen maanden gelovig was, kon ze niet terugvallen op zo’n stevig fundament als Sophie. Ze had wel een heleboel vragen. Hoe kon God toestaan dat Chase zoiets overkwam, bijvoorbeeld? Daar had ze geen antwoord op, maar het was nog een reden om ’s nachts wakker te liggen. Maar nu voelde ze zich tenminste voor het eerst van haar leven niet volkomen alleen. Geloven en echt voelen dat God er was, had iets waar ze haar vinger niet op kon leggen.

Mia en Sophie namen plaats op de tribune en wachtten. Een paar minuten later kregen ze gezelschap van Harper Page, de beherend vennoot bij Mia’s firma. Harper was lang en slungelig, maar zijn zwarte designerpak stond hem goed en hij had een volle bos peper-en-zoutkleurig haar.

‘Weet je zeker dat je het aankunt?’ Zijn heldergroene ogen keken Mia vragend aan.

‘Ik moet wel.’ Ze zou de kracht ergens anders vandaan moeten halen. Misschien zou God haar helpen. Eén ding wist ze zeker: niets kon erger zijn dan het vinden van het lichaam

van haar vriend. Een hoorzitting kon ze wel aan. Het was haar missie om te zorgen dat deze zaak niet ontspoorde. Ze was geen aanklager, maar ze kon druk uitoefenen op Anna en anderen in het kantoor van de officier van justitie, als het moest.

‘Je hebt al zo veel meegemaakt,’ zei Harper zacht. Hij was ook een steun gedurende deze situatie, en dat betekende veel voor haar. De 53-jarige was een haai in de rechtszaal, maar ze zag steeds vaker een zachtere kant van hem waarvan ze het bestaan nooit had vermoed. Dat deed de dood van een van je eigen mensen met je, veronderstelde ze. Harper vatte het persoonlijk op, en zij natuurlijk ook. De hele juridische gemeenschap van Atlanta had overweldigend veel steun betoond.

Het duurde niet lang voordat Mia de eerste glimp opving van het monster toen McDonald de rechtszaal werd binnengeleid. Ze nam hem van top tot teen op. Hij was van gemiddelde lengte en had licht gemillimeterd haar en een baard. Hij had haar buurjongen kunnen zijn, maar ze wist wel beter. Hij wierp een korte blik de zaal in, maar maakte geen rechtstreeks oogcontact met haar. Had hij dat maar wel gedaan. Ze boorde haar nagels in haar handen en tikte nerveus met haar voet op de grond terwijl ze wachtte tot het begon. De tijd ging zo langzaam.

De rechter betrad de rechtszaal, nam haar plaats in en de hoorzitting begon.

Mia luisterde toen Anna Esposito opstond en de rechercheur die de zaak had geleid ondervroeg. Ze probeerde genoeg bewijs te overleggen om redelijke verdenking aan te kunnen tonen. Mia begreep dat de lat heel laag lag in dit stadium van de zaak en dat ze niet bang hoefde te zijn dat de zaak geen doorgang zou vinden. Dit hoorde allemaal gewoon bij het strafproces.

Maar toen Mia de woorden uit de mond van de rechercheur hoorde komen, werd ze overspoeld door een golf van misselijkheid. Ze was er trots op dat ze een sterk en onafhan-

kelijk persoon was, die zelden haar emoties toonde of zich liet overrompelen. Maar niets in haar leven had haar kunnen voorbereiden op wat er stond te gebeuren.

Terwijl Anna doorging met haar ondervraging van de rechercheur, verscheen er een grote foto op het scherm. Het was een foto van Chase op de plaats delict.

Mia hoorde zichzelf naar adem happen. Sophie pakte haar arm en gaf een geruststellend kneepje.

‘Je hoeft niet te kijken,’ fluisterde ze.

Maar Mia kon haar blik niet afwenden. Ze wilde het ook niet. Ze had het lichaam in het echt gezien, dus deze foto moest ze ook aankunnen. Ze moest sterk blijven.

Ze wierp een snelle blik op Harper en zag dat zijn anders zo gesprayed gezicht nu bleek was weggetrokken. Hoe kon je niet aangeslagen zijn door zo’n afschuwelijk beeld?

Anna schoof een donkere, krullende haarlok achter haar oor en wendde zich tot de getuigenbank. ‘Meneer Rossi, de verdachte, David McDonald, is onderhoudsman in het appartementencomplex waar het slachtoffer woonde, klopt dat?’

De rechercheur knikte. ‘Ja. McDonald is het hoofd onderhoud.’

‘En hebt u op de plaats delict bewijs van meneer McDonalds aanwezigheid gevonden?’

‘Ja. We hebben vingerafdrukken in de flat aangetroffen die overeenkomen met die van meneer McDonald. We hebben ook een paar werkhandschoenen van meneer McDonald gevonden, en veelzeggend: we hebben haarzakjes van de verdachte op het lichaam van het slachtoffer veiliggesteld.’

Anna richtte zich tot de rechter. ‘Edelachtbare, ik leg u voor dat de staat de redelijke verdenking ruimschoots heeft aangetoond.’

‘Iets van de verdediging?’ vroeg de rechter.

‘Op dit moment niet, edelachtbare,’ antwoordde de openbare verdediger.

Mia boog zich naar Sophie toe. ‘Is dat raar?’

Sophie schudde haar hoofd. ‘Hij is een ervaren pro-Deadvocaat. Hij kent het klappen van de zweep. De zaak gaat door.’

‘Maar waarom ondervraagt hij de getuige niet?’ Dat vond Mia heel vreemd. Het was alsof je de ene kant volledig zijn zegje liet doen zonder zelfs maar te proberen terug te vechten.

‘Omdat hij overwerkt en onderbetaald is,’ zei Sophie droogjes. ‘En er valt niet veel bij te winnen om dat op dit ogenblik te doen.’

Veel van het strafrechtstelsel was Mia onbekend. Ze kende de weg in de rechtszaal, maar altijd in de context van civiele zaken.

De volgende minuten gingen in een waas voorbij toen de hoorzitting werd beëindigd en de rechter besloot dat de zaak werd overgedragen aan de rechter van de hogere rechtbank.

Mia bleef stil zitten terwijl ze om zich heen stemmen en beweging hoorde. Harper vertrok en zei dat hij terug moest naar kantoor, maar ze kon zich er niet toe zetten weg te gaan.

‘Noah, wat doe jij hier?’ vroeg Sophie.

Mia keek op en zag dat Noah Ramirez voor hen stond. De laatste keer dat Mia hem had gezien, was op Sophies bruiloft. Sophie en Cooper waren kort verloofd geweest en in augustus getrouwd. Ze had Sophie nog nooit zo gelukkig gezien.

Sophie werd geroepen. ‘Ik ben zo terug,’ zei ze tegen Mia en liep weg om met iemand in de menigte te gaan praten.

Mia bleef alleen achter met Noah. Met zijn broeierige donkere ogen, dikke zwarte haar en brede schouders was hij precies haar type. Maar ze was bang dat hij te saai voor haar was. Hij mocht er dan gevaarlijk uitzien, maar ze wist wel beter. Hij was een padvinder. Ze had haar leven dan wel omgegooid, maar ze wilde toch iemand met een beetje pit en spontaniteit.

‘Dus, wat doe jij hier?’ herhaalde Mia Sophies vraag, die hij nog niet had beantwoord.

‘David is een oude vriend van me uit de ATF,’ zei Noah.

‘Meen je dat?’ Dit was een verbijsterende wending.

Hij knikte. ‘Ja, we hebben daar samen gewerkt.’

‘Dus wat? Je verdedigt hem?’

‘Nou, ik ben geen advocaat, maar ik sta wel achter hem, ja.’

‘Hij heeft mijn vriend vermoord. Je hebt die foto’s toch gezien.’ Ze hoorde haar eigen stem met elk woord luider worden. Een rauwe emotie waaraan ze niet gewend was borrelde in haar omhoog. ‘Ik ben degene die zijn lichaam heeft gevonden.’

Noah deed een stap naar haar toe. ‘Gecondoleerd met je vriend, maar ik weet dat David het niet heeft gedaan.’

‘Je hebt het bewijs gehoord! Hoe kun je het ontkennen?’ Ze wist dat Noah een slimme vent was. Dat moest wel in zijn branche. Blijkbaar was hij verblind door de vriendschap.

‘Ja, ik heb gehoord wat de rechercheur zei. David werkte in dat gebouw. Hij deed het onderhoud in Chase’ flat. Niet zo gek dus dat er fysiek bewijs was van zijn aanwezigheid daar.’

‘En de haar die op zijn lichaam is gevonden?’

‘Die kan daar neergelegd zijn. Als je weet wat je doet, kun je daarvoor zorgen.’

‘Dat is vergezocht.’ Noah was loyaal aan zijn vriend, maar zij was ervan overtuigd dat hij in zou zien dat David schuldig was als alle feiten naar boven kwamen.

‘Hoe gaat het met je?’ vroeg Noah.

Mia keek in zijn grote donkere ogen en zocht naar woorden. ‘Het is zwaar.’

‘Als ik iets voor je kan doen, laat het me dan weten.’

Ze rechtte haar schouders. ‘Help me je vriend achter de tralies te krijgen.’

Noah schudde zijn hoofd. ‘Dat is het enige wat ik niet kan doen. Sorry.’

‘Dan kun je mij niet helpen.’

‘Het is mijn taak om mijn vriend te beschermen en zijn onschuld te bewijzen.’

‘En het is mijn taak om te zorgen dat Chase gerechtigheid krijgt.’ Ze wendde zich van Noah af, vechtend tegen de herinneringen aan die vreselijke beelden die op het scherm waren vertoond.

De volgende dag nam Noah plaats in de grote vergaderzaal van K&S Security en wachtte tot zijn partners arriveerden voor de teamvergadering. Hij werd nog helemaal in beslag genomen door gisteren en wat er op de hoorzitting was gebeurd.

Hij had het vreselijk gevonden om Mia te zien lijden, maar in dit geval had ze de verkeerde voor zich. Hij kon het haar niet kwalijk nemen dat ze boos en gekwetst was. Hij kon zich in de verste verte niet voorstellen hoe het was geweest om Chase Jacksons lichaam te vinden. Het was hoe dan ook zwaar om een dode aan te treffen, maar als het iemand was die je kende en om wie je gaf, dan werd die vreselijke situatie nog erger. Om nog te zwijgen van het feit dat dit een bijzonder brute moord was.

Noah had de afgelopen nacht amper geslapen en had alles steeds opnieuw door zijn hoofd laten gaan. Wat hem de meeste zorgen baarde, was dat het niet ging om een schotwond in het hoofd. Het was een slachting, en voor hem duidde dat erop dat het uiterst persoonlijk was. Als David iemand had willen doden – en dat was een groot *als* – dan hadden hem veel simpeler wegen opengestaan.

Noahs twee zakenpartners en vrienden, Cooper en Landon, kwamen binnen. Zij drieën hadden elkaar als eerstejaarsstudenten op de universiteit van Atlanta ontmoet en waren sindsdien vrienden. Noah en Landon hadden een moeilijke tijd doorgemaakt vanwege Noahs ex-vriendin, maar dat had Noah lang geleden achter zich gelaten.

‘Wat is er?’ vroeg hij, want de blik op hun gezichten zei hem meteen dat er iets mis was.

Landon schuifelde met zijn voeten. ‘Coop en ik zijn door onze vrouwen aangevallen omdat jij aan die zaak van McDonald werkt.’

‘Wat bedoel je?’

‘Ze willen niet dat je het doet,’ zei Cooper bot.

Niet te geloven. ‘Ze hebben toch zeker niets te zeggen over mijn zaken? Ik wist niet dat dat in het huwelijkscontract stond.’ Hij klonk afwerend – dit was belachelijk.

‘Absoluut niet,’ zei Landon. ‘We wilden het je alleen laten weten. En we willen dat je doet wat je moet doen om je vriend te helpen.’

‘Maar als ik even tussen de regels door lees, jongens, zeggen jullie dus dat ik het in mijn eentje kan uitzoeken?’

‘Nee,’ antwoordden ze eensgezind.

‘Dat zouden we je niet aandoen,’ antwoordde Cooper. ‘We willen alleen dat je op de hoogte bent van de situatie en dat je weet dat het een beetje netelig kan worden. Maar we staan achter je. Wij handelen de kritiek thuis wel af. Zij zouden ook nooit willen dat wij zeggenschap hadden over hun juridische zaken, dus het werkt naar beide kanten. Uiteindelijk willen ze gewoon Mia beschermen.’

‘Begrepen. En ik wil jullie niet in een lastige positie manoeuvreren met de dames. Ik heb gisteren Mia’s gepijnigde blik gezien, maar ik kan ook een onschuldige man de rug niet toekeren. Een man die mijn leven heeft gered.’

Cooper knikte. ‘Snappen we. Als hij onschuldig is, heb je reden te meer om je ermee te bemoeien.’

Landon schraapte zijn keel. ‘Maar...’

‘Kom maar op,’ zei Noah.

‘Als vrienden van jou willen we ook dat je voorbereid bent op de mogelijkheid dat hij het wel gedaan heeft.’

‘Wat is er gebeurd met “onschuldig tot schuld is bewezen”?’ vroeg Noah. ‘Zouden jullie niet willen dat ik jullie verdedigde als je zoiets ooit overkwam?’

‘We willen gewoon niet dat je gekwetst wordt,’ zei Landon. Noah hield zich met moeite in. *God, geef me geduld.*

‘Oké, ik zie aan je gezicht dat we te ver zijn gegaan,’ zei Cooper. ‘Maar je bent te aardig om ons te vertellen wat je echt voelt.’

Noah haalde een hand door zijn haar. ‘Ik probeer gewoon het juiste te doen, jongens.’

‘Zo kennen we onze Noah,’ antwoordde Landon.

Noah wist niet of Landon sarcastisch was of oprecht. Ze waren tegenwoordig hechter dan ze in jaren waren geweest, maar het verleden zou nooit helemaal weg zijn.

‘Ik denk dat we uitgepraat zijn.’ Noah stond op uit zijn stoel en verliet de kamer voor wat frisse lucht. Er was geen sprake van dat hij een onschuldig man voor deze moord zou laten opdraaien.